

KRÚDY GYULA

Pesten lakott egy fuvolás

„ . . . Szakállas és borotvált arcú muzsikusok — a zenészeket valahogy meg lehet ismerni a szemükről, a járásukról — sietnek ki a mellékkapun. Némelyik hegedűtököt visz a kezében. Viszi haza az est élményeit, s otthon talán magányosságában eljátssza érzelmeit. Repkedő hajú, lázasszemű ifjú nők, elgondolkozott asszonyok, nyugtalanlanná lett idős hölgyek különös zajgása, sietése, lépéseinek koppanása, felsóhajtása, mozgása, szinte muzsikusi illata keveredik a tavasz-éj levegőjébe. A szívek ma éjjel tovább virrasztanak, többet dolgoznak, és a szemek nyitva maradnak, némely leányszobákba és a setétségbe figyelnek. — Csak a hivatásos zenészek mennek sört vagy bort inni, mint az artisták, ha lezállottak a trapézzról. Néha kivesznek egy kis feketefejú

kottajelet a zsebükből, ez hiányzott ma este a hangversenyterem dobogójáról, s örvendenek, hogy megtalálták.

A családi batárok, gépkocsik megtelnek ifjú nőekkel, a szájukból, a hajukból régen elhalt muzsikusok sírján termett virágillat szálldos, az anyák hátrahajtják fejüket, és egy régi csellistára gondolnak. Szürkehajú, sovány zene-tanár mendegél az úton, és magában a taktust veri, mint az élclapokban.

A palota lámpásai elalusznak, és egy vörössapkás tűzoltó únottan nézi végig az elcsendesedett utcát az üvegajtók mögül.

— Úgy hallom, Dohnányi zongorázott este.”

A zene varázsos hatalma, a művészek különös lelkivilága tárul elénk Krúdy zenével kapcsolatos, kötetben nagyrészt még meg nem jelent írásaiból.